

kaldes Europol, altså Unionens politi? Er dette her et forsøg på ad bagdøren at liste os ind i det politisamarbejde, som man før afstemningen den 18. maj 1993 gav os et klart løfte om at vi ikke skal deltage i?

Man kan også sige det på en anden måde: Er det her en af hr. Uffe Ellemann-Jensens berømte kattelomme?

Vi håber, at justitsministeren vil besvare disse spørgsmål, det var derfor, vi i søndags sendte ham brevet. Vi håber, at vi på det grundlag kan få en konstruktiv debat om denne sag.

Besvarelse

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Der er vist ikke noget, der hedder søndagsbreve mere; det var vist i gamle dage, man kunne få breve – med dobbelt porto – sendt ud om søndagen. Jeg vil sige, at jeg forstår, pressen har modtaget brevet i søndags, men jeg har i hvert fald ikke modtaget det fra hr. Keld Albrechtsen. Jeg fik det så mandag. Men det giver måske også mere omtale at sige, at det er et søndagsbrev.

Men i øvrigt synes jeg, det er fornuftigt at få en debat om det her for et nyvalgt Folketing, sådan at alle fra starten kan være klar over, hvad det er, vi taler om.

Som bekendt blev Romtraktaten i 1986 ændret ved Den Europæiske Fælles Akt. Dengang fik vi etableret grundlaget for det indre marked, som jo bl.a. indebar, at der inden 1. januar 1993 skulle indføres, som det hedder:

»Et område uden indre grænser med fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital.«

Området den fri bevægelighed for personer er udgangspunktet for dagens forespørgselsdebat. Det, som jeg i det følgende vil komme ind på, er afledt af det forhold, at vi skal søge at etablere det juridiske og tekniske grundlag for en reel afskaffelse af kontrollen ved de indre grænser, også på personområdet.

I 1987 indledte man et samarbejde mellem de 12, bl.a. om en gradvis ophævelse af kontrollen ved de fælles grænser. Allerede forinden var man imidlertid opmærksom på, at en total afskaffelse af personkontrollen ved de fælles indre grænser ikke uden videre kan og bør gennemføres. En sådan afskaffelse – uden at stille noget andet i stedet – ville få vidtrækkende negative effekter for den politi- og sikkerhedsmæssige indsats samt for indsatsen mod illegal immigration.

Forhandlingerne mellem EU-landene om ophævelse af personkontrol ved de indre grænser har derfor fra starten været ledsaget af drøftelser om, hvilke kompenserende foranstaltninger man nødvendigvis må gennemføre. Hensigten er at opveje bivirkningerne af en afskaffelse af kontrollen ved de indre grænser.

Arbejdet i EU med at skabe forudsætningerne for en afskaffelse af personkontrollen ved de indre grænser har imidlertid vist sig at være overordentlig vanskeligt. De 12 – forhåbentlig snart 16 – har således ikke hidtil været i stand til at leve op til en målsætning om at gennemføre alle de nødvendige foranstaltninger inden 1993 vedrørende den fri personbevægelighed. Det er beklageligt, men sådan er det altså. Vi havde naturligvis helst set, at man havde kunnet løse disse opgaver på EU-plan som forudset i traktaten.

De foreliggende EU-konventioner eller udkast til EU-konventioner vedrørende bl.a. asylområdet, grænsekontrolområdet og informationsområdet er således endnu ikke trådt i kraft, og der er ikke udsigt til, at en ikrafttræden vil kunne ske inden for den nærmeste fremtid. Jeg kan i den forbindelse nævne, at undertegnelsen af EU's grænsekontrolkonvention siden 1991 bl.a. har været blokeret af den spansk-britiske strid om visse forhold i relation til Gibraltar.

Schengenkonventionen må ses som et praktisk muligt instrument i forbindelse med at få etableret de kompenserende foranstaltninger på området for den fri personbevægelighed. I erkendelse af de beskrevne vanskeligheder med at få etableret grundlaget for den fri personbevægelighed har 9 af 12 EU-lande tiltrådt den såkaldte Schengenkonvention.

Konventionen fastslår på den ene side princippet om fri personbevægelighed over de indre grænser og indeholder på den anden side et færdigt samlet bud på de nødvendige kompenserende foranstaltninger, der må ledsage den fri personbevægelighed.

Konventionen blev i 1990 undertegnet af Tyskland, Beneluxlandene og Frankrig og senere tiltrådt af Italien, Spanien, Portugal og Grækenland. Endvidere er det kommende EU-land Østrig optaget som observatør, indtil medlemskab træder i kraft. Og endelig har Danmark i maj i år ansøgt om observatørstatus med henblik på medlemskab.

Schengenkonventionen er endnu ikke trådt i kraft. Men en ikrafttræden må forventes at ville ske inden for ret kort tid, formentlig i løbet af 1995.